

ปัทมัทธ

ปัทมัทธขมวดคิ้ว ถอนหายใจอย่างเซ็งๆ เมื่อเปิดเช็คอีเมล ส่วนตัวของตนแล้วพบว่ามียอดหมายจากคนไม่รู้จักเข้ามาเยอะเหลือเกิน เป็นอีเมลลูกโซ่และโฆษณาชวนเชื่อเสียเกือบทั้งหมด ชายหนุ่มไม่เสียเวลา เปิดอ่าน เขาเลือกคลิกอีเมลขยะเหล่านั้นจนครบก่อนกดสาปส่งให้มัน ลงไปอยู่ในโฟลเดอร์ที่ถูกระงับหรือเพียงแค่อีเมลของคนรู้จักเท่านั้น มือใหญ่กำลังจะคลิกเปิดอ่านอีเมลฉบับแรก แต่แล้วนิ้วที่กำลังจะกด กลับชะงักค้าง ตาคำที่จ้องอยู่ยังหน้าจอคอมพิวเตอร์กลอกไปหาขึ้น ด้านบนอย่างคนเอะใจอะไรบางอย่าง

นี่ไม่ใช่อีเมลบ่นน้ำป้อมแป้ม...

มันเป็นหัวข้อของอีเมลฉบับหนึ่งในหลายฉบับที่เขาส่งมันลง ถึงขยะไปเมื่อครู่ แวบแรกสายตาเขาเพียงอ่านผ่านๆ ตอนคลิกเลือก มัน แต่ตอนนี้ส่องเขาเริ่มใคร่ครวญ อีเมลขยะที่ไหนจะเขียนหัวข้อ ได้ตลกและประหลาดปานนั้น ตลกด้วยคำที่เลือกใช้ ประหลาดเพราะ มันมีชื่อเขาก็บลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งซึ่งรักเหมือนน้องสาวแท้ๆ รวมอยู่ ด้วยกัน

ปิ่น...เป็นชื่อเขา แม่ม...เป็นชื่อของปิ่นทาร์รี่
ปิ่นหน้าป้อมแม่ม...อย่างนั้นหรือ ไม่รอช้า ปิ่นทาร์รี่รีบคลิกเข้าไป
ที่โพลเดอริอีเมลขยะ ไปไล่สายตาคาหาอีเมลฉบับนั้น ยิ่งได้อ่านหัวข้ออีเมล
ซัดๆ ก็ยิ่งเอะใจ

‘นี่ไม่ใช่อีเมลปิ่นหน้าป้อมแม่ม (ต้อง ‘อ่านตอนอยู่คนเดียว’ เพื่อ
ความซึ้ง)’

มีการเน้นย้ำประโยค ‘อ่านตอนอยู่คนเดียว’ อีกด้วย ซึ่งนั่นไม่ใช่
ปัญหา เพราะตอนนี้เขาอยู่คนเดียวจริงๆ ชายหนุ่มคลิกเปิดอ่านใน
ทันที งงอยู่ชั่วครู่ที่เห็นว่าหน้าทั้งหน้าว่างเปล่าชาวสะอวดราวกับคนส่ง
ลิ้มพิมพ์ข้อความลงมาด้วย หลังจากนั้นมองหน้าจอขาวๆ อยู่หลาย
วินาทีขณะครุ่นคิดว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ปิ่นทาร์รี่แก้มงเหลียวออกเขา
เล่นหรือเปล่า แต่ปกติน้องไม่ใช่คนประเภทสร้างเรื่องหลอกเล่นได้ถึง
ขนาดนี้ หรือจริงๆ แล้วนี่เป็นอีเมลขยะหาสาระอันใดไม่ได้จริงๆ

ในที่สุดปิ่นทาร์รี่ก็ตัดสินใจขยับมือไปกดปุ่มคอนโทรลพร้อมกับ
ปุ่มตัวอักษรเอเป็นการเลือกทั้งหมด เพื่อให้เกิดแถบสีคลุมทั้งหน้า
ลิงก์ที่ปรากฏแก่สายตาทำให้ปิ่นทาร์รี่ตัวชวาบ

‘แม่มหวังว่าปิ่นจะเห็นข้อความนี้ ถ้าปิ่นเห็นขอให้ปิ่น
แน่ใจก่อนว่าแม่มปลอดภัยดี แม่มถูกพาตัวออกมาจากสนามบิน
พวกมันตั้งใจฆ่าแม่ม แม่มไม่รู้เหมือนกันว่ามันต้องการอะไร แต่
โชคดีที่แม่มหนีออกมาได้ ตอนนี้แม่มอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ จังหวัดไหน
ไม่แน่ใจ แต่คิดว่ายังเป็นภาคกลางเพราะแม่มไม่ได้ยินภาษาภาคอื่น
ที่ที่แม่มอยู่ถูกเรียกว่าลานดาว ใกล้เคียง กันมีพราวจันทร์และตะวันรอน
แม่มอยากให้ปิ่นตามหาแม่มให้เจอ แต่อย่าให้ใครรู้ แม่มไม่ไว้ใจ

ใครเลยเพราะพีบั้นก็รู้ว่าการไปอังกฤษของแม่ในครั้งนั้นแม่แทบไม่ได้บอกใคร คนที่คิดร้ายกับแม่ต้องเป็นคนใกล้ตัวเราพอสมควร พีบั้นเองก็อาจถูกจับตาอยู่ คนที่ให้แม่อยู่ด้วยเขาก็ไม่รู้ว่าแม่เป็นใคร มันมีเรื่องเกิดขึ้นเยอะมากและแม่ก็แค่อยากมีที่หลบจากพวกมันเพื่อรอพีบั้น ถ้ามีโอกาสเมื่อไร ถ้าแม่เจอโทรศัพท์สาธารณะเมื่อไร แม่จะโทรหาพีบั้นทันที แม่อยากเจอพีบั้นที่สุดเลยตอนนี้

นี่มันเรื่องอะไรกัน...บัณฑิตยย์เห่เขาเล่นแน่ๆ คงอยากรู้ปฏิกิริยาของเขา แล้วพอเขาโทรไปเจ้าหล่อนก็จะหัวเราะเสียงใสใสเขา...ใช่ไหม บัณฑิตยย์อย่างนั้นขณะต่อสายหาบัณฑิตยย์ แม่แน่ใจอยู่ลึกๆ ว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น น้องเขาไม่ใช่คนเพื่อเจอไปได้ขนาดนี้ ไม่ใช่คนไม่รู้เรื่องไม่มีหัวคิดขนาดเอาเรื่องความเป็นความตายมาหยอกกัน อีกอย่าง บัณฑิตยย์อ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของน้องเข้าไปซ้ำมาแล้วคิดได้ โดยปกติแล้วน้องมักไม่เขียนอะไรติดกันเป็นพีดขนาดนี้ แต่จะมีการตัดคำ เว้นบรรทัดเพื่อให้อ่านได้สบายตา ยิ่งเห็นยิ่งรู้สึกว่าน้องกำลังรีบร้อนและร้อนใจมากจริงๆ

ติดต่อไม่ได้...นี่ประหลาด ปกติแล้วต้องให้ไปต่างประเทศ บัณฑิตยย์ก็ไม่มีทางติดต่อไม่ได้ ถ้าไม่มีโรมมิ่งก็มักหาซิมการ์ดของประเทศนั้นมาใช้ และติดต่อกลับมาเพื่อบอกข่าวกันเสมอ ซายหนุ่มคลิกเมาส์เปิดบราวเซอร์เพื่อเข้าอินเทอร์เน็ต ฟุ้งตรงไปยังบัญชีเฟซบุ๊กของน้องโดยไม่รอช้า และถึงกับต้องยกสองมือขึ้นปิดปากกลามเลยไปลูบหน้าตนเบาๆ เมื่อเห็นว่าน้องใช้เฟซบุ๊กอย่างปกติ มีการอัปรูปสถานที่ แต่ผิดปกติอยู่อย่างตรงน้องไม่มีการบรรยาย ปกติแล้วถ้าได้ไปที่ไหน บัณฑิตยย์จะบรรยายเสมอว่าเป็นอย่างไร ชอบหรือไม่ชอบใครเป็นคนใช้เฟซบุ๊กของบัณฑิตยย์อยู่ในตอนนี้

บัณฑิตยย์กัดปากตัวเองนั่งอยู่เป็นพัก ก่อนตัดสติใจทำทุกอย่าง

ให้เป็นปกติ ชายหนุ่มกดขึ้นขอบภาพเหล่านั้น ตามด้วยการเขียนข้อความ 'อย่าเที่ยวเพลลินจนลืมเรื่องเรียนนะยัยหัวฟู'

จากนั้นกลับมาอยู่กับอีเมลเปลี่ยนโลกของปณชารีย์อีกครั้ง หรือว่าอีเมลนี้ไม่ใช่ปณชารีย์ แต่ทุกๆ คำ ทุกๆ ประโยค ทุกๆ อย่างที่ สอดแทรกมาระหว่างบรรทัดทำให้ปณชารีย์แน่ใจว่าใช่ นี่เป็นลักษณะ การพูดการจาของปณชารีย์จริงๆ หรือถ้าไม่ใช่ คนเขียนอีเมลนี้ก็ต้อง เลียนแบบอัตลักษณ์ของน้องได้เหมือนอย่างมาก

ลานดาว...ทำไมเขาคุ่นชื่อนี้ ไม่ใช่แค่ลานดาว แต่รวมไปถึง พราวจันทร์และตะวันรอนด้วย ปณชารีย์นั่งเฝ้าอยู่พักก็ขยับไปยังตู้เก็บ หน่วยงานจำภายนอกซึ่งมีเรียงรายอยู่ แต่ละอันมีสติ๊กเกอร์แปะ บอกว่าเก็บงานของปีไหนไว้ เลือกลหยิบเอาปีแรกสุดสมัยเขายังเรียน อยู่ด้วยซ้ำ นำมาเสียบเข้ากับคอมพิวเตอร์ เรียกระบบค้นหาขึ้นมาแล้ว พิมพ์ 'landao' ลงไป ปกติแล้วปณชารีย์มักบันทึกงานด้วยชื่ออันยาว เหยียด เริ่มด้วยชื่อคนหรือบริษัทเจ้าของงาน ชื่อสถานที่ ตามด้วย วันที่เซ็นสัญญาจ้างงาน เขาจำได้ว่างานนี้เป็นงานแรกๆ ที่เขาเริ่มรับ ทำแบบมีมืออาชีพ คือมีสัญญาจ้าง มีการจ่ายเงิน ไม่เหมือนงานก่อน หน้าที่ทำให้เปล่าๆ เพราะอยากได้ประสบการณ์มากกว่าตัวเงิน เจ้าของ งานนี้เป็นรุ่นน้อง แต่แยตรงจำไม่ได้ว่ารุ่นน้องคนนี้ชื่ออะไร ดังนั้น ก็เหลือเพียงชื่อสถานที่ที่สามารถเสิร์ชหาได้

มีจริงๆ มีไฟล์ชื่อ landao ปรากฏขึ้นในช่องผลการค้นหา และ ชื่อคนใ้จ้างคือ 'Prawfah'

พราวฟ้า...นี่ออกล่ะ! รุ่นน้องคนนี้อยู่คนละคณะกัน แต่เจอ กันเพราะพราวฟ้าอยู่ชมรมถ่ายภาพกับน้องรหัสของเขา เหมือน พราวฟ้าจะปรึกษาเพื่อน และเพื่อนก็มาปรึกษาน้องรหัสเขาว่าอยาก ทำป้ายสถานที่สามแห่ง คือลานดาว พราวจันทร์ และตะวันรอน อยาก ได้แบบสวยคลาสสิกแบบที่ไม่มีวันเซยไม่ว่าเวลาจะผ่านไปกี่ปี ทำยสุด

โจทย์นี้เลยมาตกที่เขา ไม่แปลกหรอกที่เขาจำพราวฟ้าไม่ได้ เขาเจอ
เจ้าหล่อนวันเดียวคือวันส่งมอบแบบเท่านั้น นอกนั้นติดต่อผ่านรุ่นน้อง
ตลอด

ครั้งนี้ก็คงต้องติดต่อผ่านรุ่นน้องกระมัง...

บัณฑิตตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว แม้ยังไม่เข้าใจสถานการณ์นัก
ว่าเขาก็อยากไปถึงลานดาวด้วยตัวเอง ถ้าเป็นไปได้ก็อยากเห็น
บัณฑิตด้วยตา ให้แน่ใจว่าน้องปลอดภัยจริงๆ ถึงตอนนั้นเขาจะสอบ
ถามเรื่องราวอื่นๆ ที่ยังสงสัยก็คงไม่มีปัญหา ชายหนุ่มติดต่อรุ่นน้อง
ทันที ซึ่งโชคดีมากเพราะสายรหัสเขาค่อนข้างเหนียวแน่น ขนาดเขา
จบมาเกือบสิบปีแล้วยังสนิทสนมกลมเกลียวกับคนที่อยู่สายเดียวกัน
ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้อง นัดเจอนัดสังสรรค์กันทุกปีไม่เคยขาดแม้แต่ห้องที่ยัง
เป็นนักศึกษา บัณฑิตฯเห็นน้องออนไลน์สถานะเขียวกระแทกตาอยู่ จึง
รีบส่งข้อความไปแจ้งความจำนงว่าอยากติดต่อกับพราวฟ้า

หนึ่งรออยู่ครู่ พักเดียวก็ได้มา...หมายเลขโทรศัพท์ของพราวฟ้า

ชายหนุ่มพิมพ์ขอบคุณ แล้วหยิบโทรศัพท์มากดหมายเลขติดต่อ
หาพราวฟ้าอย่างรวดเร็ว

"สวัสดีค่ะ"

แล้วบัณฑิตก็เพิ่งนึกได้ตอนได้ยินเสียงตอบรับสดใสนั้น...เขา
ลงมือทำไวไปหน่อยใช่ใหม่นี้ อย่างน้อยก็ควรคิดก่อนว่าจะหักทาย
อย่างไร พุดเข้าเรื่องอย่างไร ไม่ใช่โทรไปตอนไหนในหัวยังว่างเปล่าอยู่
แบบนี้ แต่เมื่อเริ่มแล้วทุกอย่างก็ต้องดำเนินต่อไป "สวัสดีครับ
พราวฟ้าหรือเปล่าเอ่ย"

ปลายสายหนึ่งไปจนจับสังเกตได้ว่าจะตอบกลับมาอีกที่ บัณฑิตฯ
เข้าใจได้ว่าคงกำลังง

"ค่ะ พราวฟ้าค่ะ ใครคะ"

"พี่ป๋น บัณฑิตฯนะครับ"

ปลายสายเงยไปอีก อย่างที่บัณฑิตเตรียมแนะนำตัวแบบ
ร่ายยาวอยู่แล้ว ทว่า...

"พี่บ๊น 'ถาบัด เทรอคะ"

อ้าว...จำได้เสียอย่างนั้น พราวฟ้าช่างเป็นคนความจำดีจนน่าทึ่ง
"ครับ ใช่...จำได้ด้วย"

"จำได้ละ พี่บ๊นโทรมา มีอะไรเทรอคะ"

นั่นสิ เขามีอะไรถึงโทรไป ถ้าบอกตรงๆ ว่าได้รับอีเมลล์ประสาท
จากน้องสาวมีหวังได้เกิดเหตุการณ์วายุปวงขึ้นแน่เพราะเขาไม่รู้อะไรเลย
น้องเองก็บอกในอีเมลล์ว่าคนที่ลานดาวไม่รู้ว่าน้องเป็นใคร เขาบอก
ความจริงไม่ได้...ไม่ได้แน่ๆ แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องไปเจอน้องให้ได้

เออวะ! เป็นไงเป็นกัน

"พี่มีเรื่องอยากรบกวน"

"คะ?"

ยิ่งพอฟังเสียงประหลาดใจอย่างมากของปลายสายแล้ว บัณฑิต
ก็ยิ่งใจไม่ดี เขาไม่ได้สนิทสนมกับพราวฟ้าสัก ไม่เคยมีเบอร์ติดต่อ
ด้วยซ้ำ แต่อยู่ๆ ก็มารบกวน

"พี่บ๊นมีอะไรพูดมาได้เลยคะ ถ้าพราวช่วยได้พราวก็ยินดี"

พราวฟ้าคงเห็นว่าเขานิ่งเงยบนานเกินไป จึงเอ่ยเปิดทางให้
บัณฑิตตัดสินใจเดินหน้าเต็มที่ "พอดีพี่อยากได้ที่สงบๆ สำหรับ
พักผ่อนสักเดือนหรือสองเดือน"

เพียงได้ยินจำนวนวัน ปลายสายก็ถึงกับร้อง "โห..."

หากบัณฑิตระลึกเออขึ้นมาเสียประหลาดใจนั้นไปเสียก่อน บอก
สิ่งทีคิดไว้ในหัวตัวเองให้จบๆ ไป "พี่จำได้ว่าเคยคุยกับรุ่นน้อง น้อง
ว่าบ้านพราวสงบมาก"

"คะ สงบมาก ถ้าไม่มีปัญหาที่หมาหะคะ...พี่บ๊นมีปัญหาอะไร
หนักมากเทรอคะ พราวถามได้ไหม เพื่อพราวพอช่วยอะไรได้"

น้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยของพราวฟ้าทำคนกำลังโกหกละลายใจ แต่ความเป็นห่วงบั่นทอนใจมีมากกว่า จึงจำเป็นต้องหาทางทำให้แน่ใจ ที่ลุดว่าพราวฟ้าจะไม่ปฏิเสธตน "พี่...ตงงาน แพนทิง แถมยังถูกรถชนขาหักด้วย อยากพักผ่อนจนกว่าจะหาย เพื่อมีแรงสู้ต่อ"

ปลายสายหนึ่งไปจนบั่นทอนใจไม่แน่ใจ เขาโกหกหนักหนาเกินไป หรือเปล่า บางทีพราวฟ้าอาจคิดได้ว่าถ้าเขากำลังช่วยขนาดนี้ ซินให้ไปอยู่ด้วยอาจทำบ้านไฟไหม้ก็เป็นได้ "พี่รู้ว่าทำให้พราวลำบากใจ แต่พี่..."

พูดขอความเห็นใจยังไม่ทันจบ อีกฝ่ายก็บอกมาให้รู้ว่าสิ่งที่เขากำลังทำไม่จำเป็นเลย

"พี่ปั่นสะดวกขับรถหรือเปล่า อยากให้พราวไปรับไหม พราวไปรับได้นะคะ"

เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าพราวฟ้าเป็นคนใจดีขนาดนี้ เท่าที่หลงเหลือ อยู่ในความทรงจำจากครั้งที่คุยกันคือเป็นคนง่ายๆ พูดรู้เรื่องชัดเจน บ้ายที่เขาออกแบบไม่ชอบตรงไหนก็บอกได้อย่างที่ทำให้แก้ไขง่าย เมื่อชอบก็ตกลง ไม่มีการต่อรองราคาอะไรให้ลำบากใจ การอาสาช่วยกันในครั้งนี้ทำให้บั่นทอนใจจนรอยยิ้มสามารถปรากฏตัวท่ามกลางความกังวลที่ปกคลุมอยู่บนใบหน้าได้เลยทีเดียว "พี่ขับรถได้ ขาหักข้างซ้าย ขอบใจพราวมากนะ...สรุป พี่ไปกวนพราวได้ใช่ไหม"

"ได้ค่ะ มาเลย"

แม้ดีใจมากแค่ไหน หากบั่นทอนใจก็ต้องบอกอีกเงื่อนไขหนึ่งไป เขาจะไปอยู่หลายวัน อาจเป็นเดือนอย่างที่บอกไว้ ให้ไปอยู่เฉยๆ คงไม่ดีแน่ "พราวคิดค่าใช้จ่ายได้แน่ ไม่ต้องเกรงใจ พี่ไม่มีปัญหาเรื่องเงิน"

ทว่าปลายสายกลับหัวเราะเบาๆ ให้ได้ยิน ก่อนตอบกลับ "พราวก็ไม่มีปัญหาเรื่องนั้นค่ะ พี่ปั่นพร้อมมาเมื่อไรก็โทรบอกนะคะ พราวจะส่งพิกัดจีพีเอสที่บ้านไปให้ค่ะ จะได้มาถูก หรือเปลี่ยนใจให้พราว

ไปรับก็บอกได้เหมือนกัน"

"ครับ ขอพี่เตรียมตัวสักวันสองวัน พร้อมเมื่อไรจะติดต่อพราวอีกทีนะ" จริงๆ แล้วบัณฑิตก็อยากไปวันนี้เลย คิดว่านี่ขึ้นได้ เขายังต้องหาอุปกรณ์สำคัญเพราะดันโกหกไปว่าขาหัก ขึ้นไปโดยไม่มีเฟือกติดไปด้วยพราวฟ้าคงจับได้ว่าโกหก เขาจำได้ว่าเคยมีเพื่อนใส่เฟือกอ่อนแบบที่เป็นสายรัดถอดออกง่ายๆ คงต้องหามันมาใช้ก่อนอีกอย่าง เขาควรรหาโทรศัพท์มือถือไปให้น้องใช้ด้วย

"ได้ค่ะ ถ้ามีปัญหาอะไร โทรมาหาพราวได้ตลอดนะ"

"ครับ...ขอบคุณมากนะพราว ขอบคุณจริงๆ"

เขาหาทางไปอยู่พราวจันทร์ได้แล้ว ที่เหลือก็แค่ส่งข่าวให้บัณฑิตรับรู้และหวังว่าน้องจะหาทางมาเจอกันให้ได้เท่านั้นเอง

พราวฟ้า

พราวฟ้าวางสายลงแล้วหนึ่งไปเป็นพักใหญ่ สีหน้าแสดงความสงสัยปนเปไปกับความกังวล เกิดอะไรขึ้นกับภัสรสา สิ่งนั้นเลวร้ายมากแค่ไหน แล้ว...ทำไมเขาถึงเลือกมาอยู่กับเธอ พราวฟ้าจำได้ ภัสรสาเป็นคนนิสัยดี มีพี่น้องเพื่อนฝูงในมหาวิทยาลัยมากมาย พราวฟ้ารู้ว่าคงไม่ใช่ทุกคนที่เขาสนิทด้วย แต่อย่างน้อยก็ต้องมีคนเต็มใจให้ความช่วยเหลือเขาไม่ต่ำกว่าสิบ และเอาจริงๆ ต่อให้ไม่มีใครคอยช่วย ภัสรสาก็สามารถหาที่เจียบบๆ สงบๆ พักผ่อนได้ด้วยตัวเอง ไม่จำเป็นต้องเป็นในประเทศด้วยซ้ำ

จริงสิ...เขาบอกว่าตงงาน หรือว่าเวลาหลายปีที่ไม่ได้เจอกันอาจมีอะไรหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไป ที่เธอเคยรู้ว่าครอบครัวของภัสรสาที่มีบริษัทออกแบบเป็นของตัวเองก็อาจไม่ใช่อีกต่อไป หรือว่าภัสรสาอาจตกต่ำและในที่สุดแล้วคนซึ่งเคยคิดว่าเป็นเพื่อนก็หลีกเลี่ยงถ้าเป็นแบบนี้จริง พราวฟ้าจะไม่ยอมเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นแน่ เธอจะรับภัสรสมาดูแล จะคอยพูดคุยกับเขาให้สมกับที่...แทบไม่เคยได้คุยกันเลยในตอนนั้น

"เรียบร้อยแล้วพราว"

พราวฟ้าหันไปหาสัตวแพทย์ซึ่งเธอใช้บริการเป็นประจำ ทั้งตรวจรักษาโรค ตรวจสอบสุขภาพ ฉีดวัคซีน นอกจากดูแลเด็กๆ ในฟาร์มสุนัขของเธอกับเพื่อนๆ ได้แล้ว ยังสามารถดูแลกระทายเลี้ยงของแพรวรุ่งน้องสาวของเธอได้อีกด้วย "ขอบคุณค่ะพี่วรรช"

"ยินดีจ้ะ...แล้วนี่พราวทานข้าวกลางวันหรือยัง"

พราวฟ้ายิ้ม ทำเหมือนไม่รู้ว่าวรรชกำลังพยายามผูกสัมพันธ์ให้มากกว่าคนที่ทำงานด้วยกัน ตอบกลับไปประหนึ่งคนไม่ได้คิดอะไร ทว่าตั้งใจย้ำเตือนวรรชอยู่ในที่ด้วยการพูดถึงชื่อหนึ่งซึ่งคนใกล้ชิดรอบตัวมักรู้ว่าเขาเป็นคู่หมั้น "นัดกับพี่ภูไว้แล้วค่ะ"

วรรชชะงักไปเล็กน้อยหากก็ยิ้มแล้วพาทสนทนาไปได้อย่างไหลลื่น "อ้อ พี่อยากแนะนำร้านเปิดใหม่ใกล้ๆ บ้าน ลองไปทานมาแล้วอร่อยดี เพื่อพราวจะชวนคุณภูไปกิน"

"น่าสนใจค่ะ เต็มใจไว้ถ้าพราวขับผ่านคลินิกพี่วรรชจะโทรถามนะค่ะ"

"ได้เลยครับ" วรรชตอบรับแล้วนั่งเงียบไปอย่างทุกที

โชคดีว่าการพยายามเลียบเคี้ยวอย่างสุภาพไม่โจ่งแจ้งของวรรชไม่ทำให้เธออึดอัดรำคาญใจ ไม่อย่างนั้นพราวฟ้าอาจหาทางเปลี่ยนสัตวแพทย์ แม้รู้สึกไม่ตื้นิดหน้อยเพราะวรรชเองก็รู้ว่าเธอมีคู่หมั้นอยู่แล้ว แต่พราวฟ้าก็พยายามมองข้ามตรงนี้ไปด้วยหมอวรรชเป็นคนมีฝีมือและรักสัตว์โดยธรรมชาติ บางครั้งโดนสุนัขทั้งเด็กทั้งโตทำร้ายให้ได้เจ็บตัวบ้างแต่เธอก็ไม่เคยเห็นเขาโกรธ กลับเห็นเป็นเรื่องตลกเอ็นดูเจ้าสี่ขาตัวน้อยราวกับเป็นเด็กเล็ก

ภูฉาย คู่หมั้นของเธอก็รู้เรื่องวรรชแอบชอบเธอ เขาเป็นคนตั้งข้อสังเกตเองแถมยุส่งด้วยซ้ำว่าน่าลองศึกษาวรรชดู ไม่มีวีแววหึงหวงแน่ละ ถ้าภูฉายหึงหวงเธอขึ้นมา พราวฟ้าคงขาลงไปนอนกองกับพื้น

ภูฉายแก่กว่าเธอเกือบห้าปี บ้านอยู่ใกล้กัน รู้จักสนิทสนมกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ห่างกันก็ช่วงไปเรียนแต่โดยหลักๆ แล้วก็ยังสนิทกันมากอยู่เพราะเป็นคนติดบ้านทั้งคู่ แม่ไปเรียนไกลถึงเมืองหลวงแต่ถ้ามีวันหยุดแม่เพียงวันเดียวเป็นได้บึ่งรถกลับบ้าน บางทีติดทำงานกลุ่มกับเพื่อนยังลากเพื่อนทั้งกลุ่มมาทำงานมาค้างอ้างแรมที่บ้านด้วยซ้ำสำหรับเธอ ภูฉายเป็นเหมือนพี่ชาย และภูฉายเองก็เห็นเธอเหมือนน้องสาว ตำแหน่งคู่มั่นที่ได้มาก็เพราะพ่อกับแม่จัดการให้ทั้งนั้น เธอกับภูฉายต่างรอวันสะบั้นความสัมพันธ์จอมปลอมนี้ลงถ้าไม่ติดว่าเกรงใจพ่อของเธอซึ่งย้ำเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา

ทั้งพราวฟ้าและวรรธเดินเคียงกันออกมาจากบริเวณฟาร์ม ขึ้นรถขับจนมาถึงบริเวณบ้าน หลังจากจอดมันหนึ่งในโรงจอดแล้ว พราวฟ้าจึงลงมาและยกมือไหว้วรรธ "ขอบคุณพี่วรรธอีกครั้งนะคะ"

"ยินดีค่ะ...เออ แล้วนี่ให้พี่ไปส่งไหม กินข้าวเสร็จแล้วคุณภูจะได้ขับรถมาส่งพราว พราวจะได้ไม่ต้องขับรถ"

พราวฟ้ายิ้ม อดคิดไม่ได้ว่าวรรธอาสาเพราะอยากรู้ว่าเธอนัดกับภูฉายจริงหรือเปล่า ซึ่งพราวฟ้าไม่กังวลหรอก "ดีเลยค่ะ ถ้าอย่างนั้นรบกวนพี่วรรธด้วยนะคะ"

วรรธพยักหน้ารับ เดินไปยังรถของตนเพื่อเปิดประตูให้พราวฟ้าก่อน แล้วค่อยเดินกลับมาหนึ่งประจำตำแหน่งคนขับ มุ่งหน้าสู่สะพานรอนซึ่งเป็นบ้านและที่ทำงานของภูฉาย ทว่าจากอาณาเขตที่กินอาณาบริเวณสี่ร้อยกว่าไร่แล้ว เขาอยากเรียกมันว่า 'อาณาจักร' ของภูฉายมากกว่า ใครๆ พวกเขานั่นเชื่อว่าภูฉายเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ แต่โดยส่วนตัวแล้ววรรธค่อนข้างเฉยๆ เขาอยากรู้เหมือนกันว่าถ้าไม่ใช่เพราะมรดกของพ่อแม่ที่ถูกส่งต่อมาให้ ภูฉายจะเป็นที่เคารพรักใคร่ เป็นที่นับหน้าถือตาของชาวบ้านแบบนี้ไหม วรรธไม่เถียงหรือท้วงภูฉายว่าเสนาบดีกว่าเขา แต่ถ้าบอกว่าเก่งกว่า วรรธคงต้องเรียกร้องขอความยุติธรรมให้

ตัวเองอีกที

อีกอย่างวรรณเองก็อยากรู้ว่าถ้าเขาเกิดรำรวยมีทรัพย์สินเงินทองเท่าญาติขึ้นมาบ้าง ชาวบ้านจะเปลี่ยนมารักใคร่มากกว่ากัน!

"พี่อยู่ไหน"

เสียงนั้นทำให้วรรณเหลือบมองคนข้างตัว เห็นว่ากำลังคุยโทรศัพท์อยู่ก็พอเดาได้ว่าคงถามตำแหน่งของญาติเพื่อให้เขาไปส่งได้ถูกต้อง

"อ้อ อยู่ออฟฟิศเธอ ดิๆ พี่วรรณจะได้ไม่ต้องขับรถไกล พราวกำลังไปทานะ ตกกลางวันนี้กินอะไร...โอเค งั้นเจอกันค่อยคุย" จบประโยค พราวฟ้าก็หันมาพูดกับวรรณ "พี่วรรณส่งแค่ออฟฟิศก็พอละ พี่อยู่ออฟฟิศพอดี"

"ครับ" วรรณตอบรับพร้อมรอยยิ้ม นึกดีใจเหมือนกันที่ไม่ต้องใช้รถเก๋งคันหรูของตนบุกตะลุยไปส่งพราวฟ้าถึงกลางไร่เหมือนคราวก่อนๆ สำนักงานของตะวันรอนอยู่เกือบติดถนนในบริเวณใกล้ๆ กับบ้านพักส่วนตัวของญาติ ดังนั้นเพียงตบไฟเลี้ยวแล้วหักรถเข้ารั้วของตะวันรอน ขับตรงไปอีกไม่กี่อึดใจวรรณก็จอดรถ และหันมายิ้มให้พราวฟ้าที่ขอบถนนมาอีกครั้งแล้วลงจากรถไป

วรรณยังไม่จอดรถเพราะเห็นแล้วว่าญาติซึ่งยืนรออยู่เดินตรงมาทางนี้ พอร่างสูงนั้นเข้ามาใกล้ก็กอดกระຈกลง ส่งเสียงทักทาย "สวัสดีครับคุณนุ"

ญาติส่งยิ้มให้ เอ่ยตอบ "สวัสดีครับคุณวรรณ มาดูลูกๆ ให้พราวเธอครับ"

"ครับ ตามคิวนั้นแหละ ผมกลับก่อนนะครับ"

"ครับ ขอบคุณมากนะครับที่มาส่งพราว"

หลังวรรณกอดกระຈกขึ้นจนสุด ถอยรถห่างออกไปนิด ญาติก็หันมาหาพราวฟ้า "ให้แสดงไหม"

พรราวฟ้าเลิกคิ้วอย่างไม่เข้าใจในแวบแรก ก่อนเข้าใจได้ในวินาทีถัดมา กลอกตาอยู่ครู่ก็พยักหน้าด้วยสีหน้าและสายตานึกสอๆ "ก็ดี"

ภูฉายจึงยกมือขึ้นโอบไหล่พรราวฟ้า พาหมุนตัวเดินกลับไปยังสำนักงาน แน่ใจว่ากรีธาสนธิสนมนี้ต้องอยู่ในสายตาของวรวรรณแน่... ผู้ชายจับตาผู้หญิงที่ชอบอยู่เกือบทุกเวลาที่มีโอกาส แล้วพอรถของวรวรรณออกไปพ้นรัศมีแล้ว ภูฉายก็เอามือลงจนพรราวฟ้าเอ๋อแซว

"แหม พรราวมันไม่น่าพิศวงขนาดที่ภูฉายไม่ยากแต่จะอึ้งนานกว่านี้เลยหรือไง"

ภูฉายหัวเราะที่ ขยี้ผมซอยสั้นของพรราวฟ้าเบาๆ ไม่พูดไม่ตอบอะไรว่าพรราวฟ้ารู้เลยว่าเขามีบางประโยคอยู่ในใจแต่ไม่พูดออกมา เพราะมันคงทำให้เธอ 'รับไม่ได้' แน่ๆ

คือ...จริงๆ แล้วภูฉายก็อาจไม่ได้คิดอะไรหรอก แต่เป็นความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งของเขา ทำหน้าแบบให้คนมองคิดอะไรไปไกล เรียกได้ว่าทำร้ายตัวเองด้วยการคิดไปเองนั่นล่ะ พรราวฟ้าเลยพาดพิงะลงไปบนต้นแขนเขาเสียหนึ่งที่พอให้อีกฝ่ายหัวเราะ

ครั้นพอเปิดประตูสำนักงาน เดินไปยังห้องทำงานของภูฉายและเข้าไปภายในแล้วนี่เอง พรราวฟ้าจึงแปลกใจ "อ้าว..."

ภูฉายหันมามอง เห็นหน้าตาขุ่นงาของพรราวฟ้าจึงเอ่ยถาม "อ้าวอะไร"

"ยัยแพรวไม่ได้มาที่นี่หรือ"

ภูฉายขมวดคิ้วทันที สายหน้าก่อนยิงคำถามระรัว "ทำไม เกิดอะไรขึ้น แพรวทะเลาะกับพรราว หรือว่าถูกพ่อดู หรือยังงั้น"

"อืม โดนพ่อดูตอนสายๆ แล้วก็เจียบหายไปเลย พรราวก็นึกว่ามาที่นี่"

คนฟังถึงกับนิ้วหน้าใสให้เห็นว่าหงุดหงิด ไม่บ่อยนักหรอกที่ภูฉายจะทำอาการนี้กับเธอ "ทีหลังก็โทรมาถามลิวว่าแพรวมาหรือเปล่า"

พราวฟ้ายกมือกอดอก บอกภูญาในสิ่งที่เขาอาจลืมนึกไป "พี่ภู
ยัยแพรวนะไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ เรียนจบมาหมาดๆ พราวเพิ่งไปรับ
มาจากกรุงเทพฯ เมื่อไม่กี่วันมานี้ ดูแลตัวเองได้แล้วนะ"

"เธอ"

เพียงภูญาย้อนกลับมาสั้นๆ คำเดียว ความเชื่อมั่นของพราวฟ้า
ก็สั่นคลอนทันที จริงอยู่ว่าแพรวรุ่งโตแล้ว อายุเต็มยี่สิบสองย่าง
ยี่สิบสามแล้ว แต่ด้วยอุปนิสัยบางอย่างทำให้ดูเป็นเด็กไม่ยอมโต
บางครั้งก็ยังคงคิดและทำอะไรแบบเด็กๆ ไม่มีความรอบคอบแถมทักษะ
ในการใช้ชีวิตการเอาตัวรอดยังคงค่อนข้างต่ำ ดูแลตัวเองได้ไม่ใช่ แต่
ไม่ทุกสถานการณ์แน่

พราวฟ้าเริ่มหน้าเสียว แต่ก็ยังหวังว่าเหตุการณ์คงไม่เลวร้าย จึง
หันไปทางภูญาที่เดินไปหยิบกุญแจรถตมติดมือมาเรียบร้อย "แพรว
คงไปอยู่ทำยสวนเหมือนเดิม"

ภูญาพยักหน้า เดินออกจากห้องโดยมีพราวฟ้าซึ่งกำลังโทรศัพท์
หาน้องเดินตามไปติดๆ รถออกได้ครู่เดียว แพรวรุ่งก็รับสาย พราวฟ้า
ยังคงถามทันที

"อยู่ไหนเนี่ยแพรว"

"ที่เดิม"

"ทำยสวนเธอ"

"อ้อ พี่พราวเก่งจัง รู้ที่ซ่อนแพรวทุกที"

พราวฟ้าหัวเราะที่ ไม่ใช่เธอเก่งหรอก แต่แพรวรุ่งมีที่ซ่อนไม่
ก็จุด ถ้าไม่ห้องทำงานของภูญาที่ทำยสวน ทั้งสองจุดอยู่ในเขตของ
ตะวันรอน หรือถ้าไม่อย่างนั้นก็จะเป็นบริเวณใกล้ๆ บ้านของศิริ เพื่อน
สนิทอีกคนซึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกันที่มีชื่อว่าลานดาว หลักการง่าย ๆ
ก็แค่ถ้ามีปัญหากับพ่อ กับเธอ หรือกับศิริ น้องจะไปหลบที่ตะวันรอน
ถ้ามีปัญหากับภูญา น้องก็จะหลบอยู่ลานดาว

แพรวรุ่งคงต้องขอบคุณพ่อแม่ของตัวเอง ของคีรี และของภูฉาย ที่สนิทสนมกันเหมือนพี่น้อง จึงได้ชักชวนกันมาซื้อที่ดินแถบนี้เอาไว้ ซึ่งจัดว่าราคาถูกมากในสมัยนั้น เลยมีที่ให้เลือกหลบภัยได้ตามความพอใจ ส่วนพราวฟ้าก็ขอบคุณผู้ใหญ่ทั้งหมดที่ช่วยกันคิดซื้อสถานที่ จนได้ออกมาเป็นตะวันรอนของครอบครัวภูฉาย ลานดาวของครอบครัวคีรี และพราวจันทร์ของครอบครัวเธอ เพราะนอกจากเป็นชื่อที่ฟังดีดูหูได้ง่ายแล้ว มันยังทำให้พราวฟ้ารู้สึกได้ว่ามีสายใยบางอย่างเชื่อมโยงกันอยู่ ทำให้เธอรักภูฉายกับคีรียิ่งกว่าคำว่าเพื่อน ยิ่งกว่าพี่น้องเสียอีก

"พี่กับพี่ภูกำลังไปรับนะ ไปกินข้าวกลางวันกันเถอะ"

"โอเค เตียวแพรวเดินออกไปเรื่อยๆ"

หลังจากพราวฟ้าวางสาย ภูฉายจึงค่อยเอ่ยถาม "พ่อดูแพรวเรื่องอะไร"

"งาน"

"งาน? ยังไง"

"ก็ยัยแพรวไม่ยอมหางานทำสักที"

"แพรวเพิ่งจบเอง พักก่อนก็ได้"

พราวฟ้าหัวเราะที่ "นี่ถ้านายคืออยู่ นายคีก็จะบอกว่าแกก็เอาแต่สปอยล์ยัยแพรวอยู่นั่นแหละภู"

ภูฉายเลยหัวเราะที่บ้าง เอื้อมมือไปเชกกะโหลกพราวฟ้าเบาๆ "แต่ตอนนี้นายคีไม่อยู่ เพราะชั้นพราวก็คือคนพูด...พี่ไม่ได้สปอยล์พี่พูดจริง"

"พราวเข้าใจ พราวก็บอกพ่อไปอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ปัญหาคือพ่อถามด้วยว่าแพรวจะทำงานอะไร แพรวดันตอบว่าแพรวไม่รู้เหมือนกันค่ะ...ก็บ้านแตกไปนะสิ"

"ถ้าเป็นพราวพูดพ่อคงไม่ดู"

"ถ้าเป็นพราว พราวจะไม่พูดต่างหาก อย่างน้อยก็ตอบส่งๆ ไปไม่ให้โดนดู"

"แพรวไม่คิดไปถึงขนาดนั้นหรอก"

"ก็จริง...แต่เนี่ยคงดีขึ้นไปแล้วละ ชวนไปกินข้าวก็ไม่งอแงอะไร"

"หิวนะสิ"

ทั้งคนพูดคนฟังต่างหัวเราะได้กับข้อเท็จจริงที่ต่างรู้กันดี อย่างแพรวรุ่งไม่มีทางดีขึ้นได้ถ้าไม่ได้บ่นหรือระบายปัญหาให้ใครฟัง หากเป็นปกติคงรอให้ภูผายกับพราวฟ้าไปเจอกันและได้บ่นให้ฟังเสียก่อน แต่ถ้าไม่อึดอดอะไรแบบนี้แปลว่าหิว

"เออ รุ่นพี่พราวมาขอพักร้อนที่บ้านล่ะพี่ภู"

ภูผายส่งเสียงตอบรับในลำคอ ใช้ความเงิบแทนการถามว่าพราวฟ้ามาบอกเรื่องนี้กับเขาทำไม

"รุ่นพี่ผู้ชาย"

ประเด็นอยู่ตรงนั้น "บอกพ่อว่าเป็นเพื่อนพี่ก็ได้นะ หรือไม่ก็ให้มาพักบ้านพี่"

"ไม่เอาหรอก"

ประโยคปฏิเสธออกมารวดเร็วจนเกินพอดี ภูผายเลยเหลือบมองหน้าพราวฟ้า เห็นล่ะว่าอีกฝ่ายมีท่าทีที่อาจเรียกได้ว่า 'มีพิรุณ'

"พี่ป้า...คนที่จะมาเนี่ย เขากำลังมีปัญหา อยากอยู่เงียบๆ ตะวันรอนเงิบที่ไหน"

ก็ใช่ ตะวันรอนคนเยอะมาก ทั้งคนงานและทั้งคนติดต่องาน "ให้ไปอยู่กับนายคิลิ"

"บ๊าลิพี่ภู...เอาผู้ชายไปอยู่อีกคน แม่จะยิ่งอึดอัด" แม่มีหรือป้าณารีย์ เป็นผู้หญิงที่ขายของคิริเพ็งส่งมาเพื่อให้เป็นภรรยาของคิริด้วยต้องการมีเหลนไว้สืบสกุล เนื่องจากตอนนี้ผู้สืบทอดเหลือเพียงคิริคนเดียวแล้ว และเพราะถูกบังคับจากยายที่ไม่เคยลงรอยกันเลย

ศิริซึ่งเป็นคนหัวแข็ง ดื้อดึง ก้าวร้าว และกวนประสาทอยู่แล้วคงออกฤทธิ์กับบัณฑิตยี่ไม่่น้อย เธอไม่ยอมเพิ่มปัญหาให้เจ้าหล่อนอีก...จริงๆ นะ

"พูดเอาดีเข้าตัว" ภูฉายพูดพลางส่ายหน้าไปมาด้วยสีหน้าขบขัน ก่อนพันธงลงกลางใจพราวฟ้า "อยากให้เราอยู่พรารัจนทร์ก็บอก ไม่อย่างนั้นพี่ไม่ช่วยพราวหรอกนะ"

พราวฟ้าเลยรีบโผล่ไปบีบนิ้วตบแก้มภูฉายเป็นการใหญ่ รับประทานสารภาพออกไปเพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์กับการมาพลิกลิ้นใส่ภูฉาย เขาไม่รู้หรือว่าความจริงในใจของเธอคืออะไร แต่เขารู้ว่าเธอโกหกแน่ "พราวอยากให้เราอยู่น้อยใกล้ๆ นะ ตอนเรียนอยู่พี่บ่นดีกับพราวหลายครั้ง พราวก็อยากตอบแทนบ้าง"

"ดีกับพราว?" ภูฉายทวนประโยคนี้ ก่อนถามออกไปจุดประสงค์คือเพื่อแหย่พราวฟ้าเล่นๆ "เช่นอะไรบ้างล่ะ"

"ก็...ก็..."

ยิ่งเห็นท่าทางอีกักภูฉายยิ่งสนุก "นี่พราวนอกใจพี่ตั้งแต่ตอนอยู่มหา'ลัยเลยเหรอ"

"บ้าสิ!" พราวฟ้าแย้งมาทันที "มัธยมต่างหาก นักบาศฯ โรงเรียนเราหล่อกว่าเท่าที่พี่ภูตั้งเยอะ"

ภูฉายหัวเราะร่วน แต่ยังไม่ลืมคำถามของตนง่ายๆ "ตกลงยังงี้ดียังไง เพื่อพี่ซาบซึ่งด้วยจะได้ช่วยเต็มที่"

นั่งอยู่พัก พราวฟ้าก็ตอบได้ "ก็เขาเป็นคนออกแบบป้ายให้เราไง"

ข้อมูลนี้ทำภูฉายประหลาดใจจริงๆ "เธอ เขาเธอ"

"ใช่ คนที่ทำให้ตัวหนังสือที่ดูไร้ชีวิตไร้วิญญาณของพี่ภูดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้ไง"

ภูฉายหัวเราะ เมื่อแรกเห็นป้าย เขารู้สึกว่ามันสวย ทว่าก็ยังดูแข็งกระด้าง ดูไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่มีวิญญาณจริงๆ และได้บอก

ผ่านพราวฟ้าไป ในที่สุดก็ได้ป้ายที่ถูกใจจนได้

"โอเค ถือเป็นคนที่น่าเจอ ถึงพีจะรู้ว่าพราวยังไม่ยอมบอกความจริง แต่เพื่อเห็นแก่ความเป็นพี่น้อง พีจะหยุดซักพราวแล้วกัน"

พราวฟ้าห่มันไส้...บีบแขนคนขับรถแรงขึ้นอีกนิด ทว่าพออีกฝ่ายเหลือบตามามองด้วยสีหน้า 'เหนือกว่า' ก็จำเป็นต้องส่งยิ้มหวาน ปรับความแรงของการบีบให้เป็นปกติ

"พราวกลัวพ่อมีปัญหาใช่ไหม"

"ใช่ อย่างหมอรรถก็อธิบายแทบตายว่าจำเป็นยังไงก็จะยอมให้เข้ามาทำงาน ห้าครั้งแรกที่หมอเข้ามา พ่อไปยืนคุมพราวตลอดเลย นี่พี่ปั้นจะมาค้างตั้งหลายวัน...เห็นว่าซาหัก อยากร้างจนกว่าจะหาย"

"ก็นานนะ"

"ใช่ อาจเป็นเดือน"

"ข้อแรก พราวต้องให้เขาไปอยู่บ้านเล็ก ดาวหรือตะวันก็ได้"

ดาวกับตะวัน เป็นชื่อบ้านหลังเล็กๆ อยู่ห่างจากบ้านหลังใหญ่ของเธอนิดหน่อย เอาไว้สำหรับรับแขกอาจเป็นครอบครัวของญาติหรือศิรีในตอนก่อกองไฟดูดาวด้วยกันจนตึกตื่น หรือแขกคนอื่นอาจเป็นเพื่อนพ่อกับแม่ หรือเพื่อนของพราวฟ้า แต่ว่า... "พราวตั้งใจให้อยู่ในบ้าน จะได้ดูแลสะดวก"

"ไม่ได้ ถ้าให้อยู่บ้านเดียวกัน พ่อไม่มีทางยอม ที่ต้องให้อยู่บ้านเล็กเป็นผลมาจาก ข้อสอง พราวต้องทำเหมือนพี่ปั้นคนนี้สำคัญกับพราวน้อยที่สุด บอกไปเลยก็ได้ว่าเป็นเพื่อนที่ พี่ฝากมา ให้พักตะวันรอนไม่ได้เพราะงาน พ่อคงเข้าใจว่างานพี่ป้างอย่างมันก็ให้คนรู้มากก่อนเห็นผลไม่ได้"

"พราวไม่อยากให้พี่ปั้นรู้ว่าต้องโกหกพ่อ เดียวพี่ปั้นไม่สบายใจ"

ญาติพยักหน้ารับพลางช่วยครุ่นคิดหาทางออก "งั้นบอกแค่นี้ก็รู้จัก แค่นี้พ่อรู้ว่าผ่านพีแล้ว"

พรราวฟ้าครุ่นคิดสองข้อที่ได้ฟังจากภุฉญาแล้วเห็นทางสว่างรำไร
นี้จะทำให้พ่อเธอไม่มีปัญหาเกี่ยวกับบั้นชีวิตจริงๆ ความคิดดีเลิศของ
ภุฉญาทำเอาต้องเอ่ยชม "แจ๋วอะพี่ภู"

"ข้อสาม"

"มีอีกหรือ"

"มี ข้อนี้สำคัญด้วย พรราวอาจอยากดูแลพี่บั้นของพรราวเข้าสาย
บ่าเย็น เชิญตามสะดวก แต่...ห้ามให้พ่อเห็นเด็ดขาด เรื่องข้าวปลา
ให้แพรวหรือไม่กี่คนงานเป็นคนไปส่ง แต่อีกรอบ ลักสองสามวัน สี่วัน
หรือห้าวันก็ได้ พรราวค่อยบอกว่าวันนี้แวะไปดูพี่บั้นหน่อยดีกว่า แล้ว
ก็ชวนแพรวหรือแม่ไปด้วย จบ"

จบจริงๆ...แต่ไหนแต่ไรเวลาได้ยินใครบอกว่าภุฉญาเป็นคนใจดี
มีน้ำใจ ซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา พรราวฟ้าจะแอบหัวเราะทีๆ ในใจอยู่
แล้ว ใจดีก็เอาแน่เอาอนไม่ได้ ดิๆ ร้ายๆ เป็นบางเวลาแล้วแต่หัวข้อ
และโดยเฉพาะเธอไม่ใช่แพรวรุ่งที่ภุฉยามักใจดีด้วยเป็นพิเศษ มีน้ำใจ
เออะละ คงต้องยกข้อนี้ให้ภุฉญาได้หน้าไปเต็มๆ แต่ซื่อสัตย์กับตรงไป
ตรงมานี้ พรราวฟ้าไม่เคยคิดว่ามันคือคุณสมบัติของภุฉญา ถ้าเป็นเรื่อง
การทำงานแล้วอาจใช่ ภุฉญาซื่อสัตย์และตรงไปตรงมา ไม่มีนอกมีใน
ไม่เล่นตุกติก ไม่กินและไม่ให้ใต้โต๊ะ แต่หากเป็นเรื่องการรับมือกับ
คนแล้ว ภุฉญาห่างไกลจากคำนั้นมาก อาจเพราะต้องทำงานกับคน
จำนวนมาก ร้อยพ่อพันแม่มีปัญหามาให้รับมือไม่หวาดไม่ไหว กับ
บางคนจะให้ซื่อสัตย์และตรงไปตรงมาก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด ผลคือ
ยิ่งนับวันภุฉญาที่ยิ่งเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวในการเจรจาต่อรองหรือ
จัดการกับคนของตน ก็ดูอย่างครั้งนี้สิ ที่เขาแนะนำเธอมาสามข้อนั้นนะ
คนซื่อสัตย์ตรงไปตรงมาไม่มีทางทำแบบนี้ได้...ไม่แน่นอน!

บทที่ ๖

ปัทม์ทรจอตรถเทียบหน้ารั้วบ้านของปัทมาจารย์ก่อน เพราะเกรงว่าถ้าเข้าไปภายในบ้านแล้วจะไม่มีโอกาสได้ทำสิ่งที่ต้องทำ ชายหนุ่มหันไปหยิบของที่เพิ่งไปซื้อมาจากเบาะด้านหลัง อ่านวิธีการใช้งานอยู่ครู่ก็สามารถประกบเพื่อสอดเข้ากับขาซ้ายของตนได้ ชายหนุ่มเลือกแบบที่ตามส่วนที่อยู่ต่ำจากหัวเข่าลงไปเพื่อให้ตัวเองยังคงตัวอยู่หลังล็อกเฟือกเรียบร้อย ลองขยับรถดูเห็นว่าไม่เป็นปัญหา จึงค่อยหยิบรีโมตประตูลูกไม้มาเปิดแล้วเลี้ยวเข้าบ้านของน้องซึ่งว่ากันตามตรงก็เหมือนบ้านของเขาด้วย เพราะสามารถเข้านอกออกในบ้านนี้ได้ตลอด

หลังรถจอดสนิท ค่อยหันไปหยิบไม้ค้ำยันมาติดมือไว้ แล้วลงจากรถไปยืนนิ่งๆ ทำใจอยู่ชั่วครู่ ส่งยิ้มให้เด็กในบ้านที่ออกมาต้อนรับแล้วทำหน้าที่เฝ้าที่เห็นเขาอยู่ในสภาพนี้ ก่อนรีบบอกออกไป

"อุบัติเหตุชนิดหน้อย ไม่ได้เจ็บมากหรอก...น้ำสูกับลืออยู่ไซ้ใหม่"
คนซึ่งมีสีหน้าโล่งใจค่อยยิ้มได้ ก่อนตอบคำถาม "อยู่ค่ะ คุณสุเพิ่งสั่งให้เจิวไปพู่เพิ่มให้คุณป้าค่ะ"

บัณฑิตธรรม์รับ เข้าใจประโยคนั้นได้ เขามาในช่วงเวลาอาหารเย็นพอดี ปกติถ้ามาเวลานี้เขาก็ต้องร่วมวงกับคนบ้านนี้ตลอดอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่พ่อกับแม่เขาไม่อยู่บ้านเพราะไปฮันนีมูนรอบที่เท่าไรไม่รู้ รวมไปถึงบอกว่าจะเลยไปสถานปฏิบัติธรรมด้วยหลายวันในหนึ่งสัปดาห์ที่เขาจะมาฝากห้องที่บ้านนี้ นอกจากรสชาติถูกปากแล้วยังไม่ลำบากมาก เพราะบ้านเขาก็อยู่ถัดไปอีกไม่กี่ซอย เรียกได้ว่าเดินถึงกันได้เลยด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มค่อยๆ เดินเพราะยังไม่ถนัดกับการแก้งทำเป็นคนขาค ไม่ค้ำยันก็ยังไม่คล่อง จับจิ้งหะยังไม่ค่อยได้ ทว่าพอเดินไปได้สักหน่อยก็เริ่มเข้าที่เข้าทาง

"ป็น!!!"

เสียงนั้นทำเขาแทบสะดุ้ง รู้สึกผิดอย่างช่วยไม่ได้ที่เห็นสุมาลีแม่เลี้ยงของบัณฑิตธรรม์เดินรี่เข้ามาหากันอย่างตอกตลกใจ สายตาจับจ้องยังเผื่อจริงที่ใส่ไว้รักษาอาการบาดเจ็บปลอมๆ ของเขา

"เป็นอะไรมา วันก่อนยังดีๆ อยู่เลย"

บัณฑิตธรรม์แล้วตอบไป "พอดีไปดูไซต์งานแล้วเกิดอุบัติเหตุนิดหน่อย น้ำส้วมต้องท่วม ไม่ได้เจ็บอะไรมาก"

"มีอะไรเธอคะแม่"

มาลินี ลูกสาวของสุมาลีกับสามีเก่าเดินออกมา เต่าว่าเพราะเสียงเรียกชื่ออย่างตอกตลกใจของแม่ตัวเอง แล้วพอเห็นสภาพเขาก็ตาโตด้วยอีกคน รีบเดินเข้ามาหาพร้อมถาม "เกิดอะไรขึ้นคะเนี่ย"

บัณฑิตธรรม์ตอบแบบที่เพิ่งตอบสุมาลีไป ก่อนรีบถามออกนอกเรื่อง "เห็นว่าเพิ่งทำไขฟูไขใหม่"

สุมาลียิ้มรับ เดินประกบบัณฑิตธรรม์ด้วยท่าทางเป็นห่วงเป็นใย กระทั่งส่งถึงแก้อี้ได้จึงค่อยเดินกลับมาหนึ่งที่ตน เอ่ยตอบ "จ๊ะ พอได้ยินเสียงรถป็น น้ำก็สั่งให้เด็กทำเพิ่มเลย ของโปรดเรานี้"

แน่นอนที่สุด ไข่เจียวเฉยๆ บัณฑิตธรก็เฉยๆ แต่ถ้าเป็นไข่เจียวที่ฟูกรอบราวกับผสมแป้งทอดแล้วละก็ เจียวมาลิบฟองก็กินทั้งลิบฟองนั้นล่ะ

หลังนั่งกินข้าวไปได้สักพัก บัณฑิตธรก็ถามขึ้นเพื่อดูปฏิกิริยาของแม่เลี้ยงและน้องสาวคนละสายเลือดของบัณฑิต "แปมติดต่อมาบ้างไหม"

"ล่าสุดก็อีเมลมาบอกว่าถึงอังกฤษแล้วค่ะ นอกนั้นก็คุยผ่านเฟซบุ๊ก พี่แปมโพสต์รูปเยอะเซียว ยังเห็นพี่ปั่นไปแอบแซวว่าอย่าลืมนูที่เรียน"

"ไม่เลย...ไม่มีอะไรผิดสังเกตเลย มาลินีตอบมาได้อย่างปกติธรรมดา เหมือนเชื่อจริงๆ ว่าบัณฑิตอยู่อังกฤษ ไม่ได้โดนบังคับออกนอกเส้นทางไปไหน บัณฑิตตอบรับแล้วชวนคุยเรื่องอื่นไปเรื่อยเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าตอนนี้ภายในหัวเขามันกำลังครุ่นคิดหนักหน่วงแค่ไหน

คนที่ใช้เฟซบุ๊กของน้องรัฐหัสผ่าน หรือเป็นเพราะใช้คอมพิวเตอร์เคลื่อนที่ซึ่งน้องคงล็อกอินค้างไว้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน เขาก็คิดเหมือนน้องว่านี่ต้องเป็นคนโกลีตัวมากๆ ถึงทำแบบนี้ได้

บัณฑิตหยุดความคิดสับสนของตัวเองลงก่อน คิดว่าเมื่อได้เจอบัณฑิตก็ได้พูดคุยรายละเอียดมากขึ้นแล้วอาจช่วยสืบหาตัวคนทำเรื่องเลวร้ายได้ดีกว่านี้ ท้ายสุดเมื่อมีอาหารใกล้จบบลง ชายหนุ่มจึงบอกสองแม่ลูก

"บั้นนี้จะหยุดงาน ไล่เฟือกแบบนี้ทำงานไม่ค่อยสะดวกเท่าไร"

"ก็ดีนะบั้น เจ็บแบบนี้ถ้ายังทำงานอยู่แล้วขึ้นหกล้มหกลูกอีกจะยิ่งเจ็บหนัก น้าว่าหยุดก็ดี"

"ว่าจะถือโอกาสพักร้อนยาวๆ ด้วย พอกับแม่ก็เพิ่งไปวิปัสสนา บั้นเลยว่าจะไปอยู่บ้านเพื่อนที่ต่างจังหวัดสักพัก รอให้ถอดเฟือกก่อนค่อยว่ากัน แต่ถ้าห้าสัปดาห์มีเรื่องด่วนโทรหาบั้นได้ตลอด"

ทั้งสองคนตอบรับทันที ไม่ได้นึกเป็นห่วงอะไร เพราะปกติถ้ามีโอกาสป็นัษรก็มักพ้งงานเพื่อไปท่องเที่ยวตลอด แล้วป็นัษรก็ดีใจมากที่ทั้งคู่ไม่ได้สอบถามซอกแซกว่าเขาจะไปที่ไหนอย่างไร เพราะถ้าสุมาลีกับมาลินีเกี่ยวข้องกับลักพาตัวป็นัษรจริงๆ เขาคงต้องโกหกอีกเพราะคงไม่สามารถตอบไปตามตรงได้

จัดการทางนี้เรียบร้อย เหลือแค่กลับไปเก็บข้าวของส่วนตัว ส่งอีเมลบอกป็นัษรและนัดหมายกับพราวฟ้า เขาก็พร้อมไปอยู่พราวจันทร์แล้ว...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)